

вкусъ на морска вода. Движенията сж отмѣрени и точни. Никой въ парахода не пие, никой не буйствува. Тѣ сж моряци на бордъ...

Нѣма по-спретнатъ, по-жизнерадостенъ и ловкъ работникъ отъ моряка на бордъ, моряка съ памучната фанелка, съ обруленитѣ отъ соления вѣтъръ гърди и рамене. На него завиждатъ децата. Съ него сж готови да си смѣнятъ службата градскитѣ чиновници. Следъ него поглеждатъ съ примрежени очи и момичетата, и вдовицитѣ, и градскитѣ съпруги.

А остане тоя морякъ на брѣга.

Не мина месецъ, и всички почнатъ да го гледатъ накриво. Децата го заобикалятъ, отъ страхъ да не ги бие. Търговцитѣ не откъсватъ очи отъ ржцетѣ му — да не имъ задигне нѣщо. Момичетата, вдовицитѣ и съпругитѣ отвърщатъ на случайния му погледъ съ сърдити гримаси. Той се движи като неканенъ гостъ по плочницитѣ на пристанищния градъ. И става свитъ, наплашенъ и злобенъ.

Случи се, че пакъ го приематъ въ нѣкой параходъ. Стъпи той на чиститѣ дъски на борда — и въ очитѣ му изведнажъ наново се разлѣе синевината на морето, въ мишцитѣ му пакъ се събуди силата, главата му се надига, погледътъ му се плъзва по бѣлитѣ зайци на вълнитѣ. И всички пакъ му завиждатъ и търсятъ случай да се отъркатъ ужъ случайно о него.

... А ето го и Киро на гимиджийската скеля. Тъкмо навреме го налучка. Ще си поговорятъ за туй-онуй. Ще му докаже Богданъ, че и той не е отъ най-проститѣ.

— Добре съмъ, — отвърща Киро на поздрава му. — Какъвъ вѣтъръ те вѣе насамъ?